

LA TUIES

— Tòfol, Què mires? Fas uns ulls, com el toro quan veu la vaca!

LA RETAGUARDIA

DIARIO SEMANA*, FLAMANTE Y LUSTRADO DE AVISOS, ANUNCIOS Y ESQUELAS MORTUORIAS

ISALE HOY!

Nuestro programa: Seriedad, economía, rapidez en los encargos y a vivir como se pueda

EL BURRO FLAUTISTA

No recuerdo bien bien si se llamaba Petra, pero de que el burro tenía una flauta, podéis subir de pies,

«Salió de su casa, pasó por la acera, miró de reojo y su padre era poli.»

Esto, es el lema; el argumento viene después.

Pues sí, cuando Petra se enteró de lo de la flauta — en aquel momento pasaba por delante el burro de marras — se hizo en seguida una ilusión: aprender a tocarla.

Pero, sí, sí; ¡cualquiera se atreve a desarrollar este argumento! ¡Sería una cosa que asustaría a todas las chicas del barrio!

Y por este motivo, la Petra — ya hemos quedado en que se llama Petra — se fué a ver a su novio que es el director del jazzband «Yot T'ock» y se contentó con que le tocara el bombo.

¡Va es una cosa de bemoles, ya, esta historia!

Yo, el infrasquito

RUFASTA

HOMENAJE PÓSTUMO

En vista del éxito alcanzado por el Conde de Saint Germain con motivo del estreno de un chaqué color verde-llupia, la «Juventud Pretérita de Aficionados a la Charranca» ha acordado organizar un homenaje que consistirá en que el domingo próximo todos los relojes de Barcelona, una hora después de las seis, toquen las siete. Esperamos que en vista de los méritos del homenajeado, ni uno solo faltará a tan campanudo homenaje. Como fin de fiesta se bailarán los Rigodones de África.

Lamentable distracción

Ayer, a entrada de obscuro, ocurrió un hecho que ha sido muy comentado por todos los vecinos del Guinardó y la Bordeta. Resulta que en un merendero de la Verneda, un chico que se llama Llastics y una menor que es de Saus, jugaban a tirar piedras a un árbol y en un momento de distracción, el Llastics en lugar de

tirar la piedra al árbol, se la tiró a ella.

Del hecho se ha dado cuenta a la señora Marieta, que es una comadrona muy entendida.

EL ELIXIR DE VALENTIA

Don Homobono era un doctor que se pasaba las horas libres que le dejaba su numerosa consulta haciendo estudios para aliviar a la humanidad de los fieros males que la asolan.

Había ya descubierto una porción de sueros, pero no había podido llegar todavía a lo que él consideraba como el mayor invento del siglo, si se llegaba a hacer. Era una medicina contra la cobardía. Así, los hombres serían todos valerosos y atrevidos, ninguno se dejaría vencer por el temor ni por el pesimismo. El Elixir contra la cobardía sería una verdadera panacea para la humanidad.

No quiera saber el lector la de pocimas y fórmulas que llevaba fabricadas don Homobono para llegar a conseguir el fin que se había propuesto. Pero el fruto de sus largos estudios tuvo su recompensa y una madrugada, a los cuarenta y siete minutos y veinte segundos exactamente, el hombre pudo por fin exclamar: ¡Eureka!, como Plinio el Joven cuando inventó los receptores de

galena. ¡Había descubierto el famoso elixir!

A los pocos días, don Homobono daba una conferencia en la Academia de Medicina Teórica, sobre su maravilloso elixir:

— Para que vean ustedes la intensidad de mi preparado, nada más les diré que hice el ensayo con una rnta. Le hice ingerir la dosis con un poco de queso, y apenas hubieron pasado unos segundos, el animal se estiró, allóse los bigotes y con voz de trueno, gritó: ¡A ver! ¿Dónde está el gato, que le voy a decir cuatro cosas feas?

RAMÓN LÓPEZ DE LA PELMA

juicios. En cambio, la cinta en dos partes «La mano que se aprovecha» ha obtenido un éxito fenomenal.

— En el «Circum's Pector», de Londres, se exhibe actualmente un señor que asombra al público londinense porque escribe con los ojos.

Tenemos la leve sospecha de que don Antonio Cullaré se ha hecho artista de circo.

ÚLTIMA HORA

Según nos comunican de la Manigua, en vista del cariz que van tomando las cosas del futbol, probablemente el «Español» tomará el acuerdo de no ser campeón por este año.

Es una medida de previsión que no nos parece desafortunada y llena de pre-

Noticias

La película «Mirame y no me toques» ha sido fría y acogida por el público de esta ciudad, que la encuentra anticuada y llena de pre-

—Pues sí: m'ai disfresado de «Joven moderno» con capa.
—Pues yo de capa-ritxo antiguo.

Redacció i Administració: Rambla de les Flors, 39, 1.ª - Tel. 4656 A.

SURT ELS DIJOURS

Les delícies del «Tano»

Un amic nostre a qui no desagraden ni molt menys, les femelles, però que sent també una gran afició a les emocions del *tournant*, del *bacarrat* i del *trenta i quaranta*, volgué que el portéssim a veure les nebotetes que certa senyora de Sant Gervasi exhibeix als amics, dintre una discreta torre.

Com que no venia el tramvia que esperàvem, el nostre amic va proposar:

— Si agaféssim el «Tano»? Encara no hi he pujat.

— No hi has baixat, deus voler dir — rectificarem nosaltres.

I vàrem descendir les escales del baixador que hi ha davant la estació del ferrocarril de Sarrià.

— Què et sembla, aquest túnel? — li preguntàrem.

— Home, em fa l'efecte de que vaig a cercar un *pleno*...

I, sorpresos per la exactitud de la comparança, rememoràrem de seguida aquell túnel del desaparegut foier del «Principal Palace», local que des

de la mort del pobre Ferran Bayés ha perdut tot el seu caire cosmopolità i ha deixat lloc a un cine vulgar i a un cafè-dancing amb tanguistes de poc preu.

L'obrer conscient

Quan, un migdia, al Govern civil, ara fa quatre anys, fou inventat En Rufasta, després devingut redactor nostre, circularen profusament unes targes que deien així: «Eleuterio Rufasta y Plantalamor, obrero consciente».

A aquesta classe d'obrers conscients deu pertànyer el mosso de magatzem d'un amic nostre, que es passa totes les estones que té lliures parlant de política.

— Ah! — exclamava l'altre dia —. Quan governaran els nostres...

— I quins són els vostres? — li vàrem preguntar.

— Els nostres? Home, té raó que encara no ho he pensat quins són!

Un pretenció

— I doncs, Aurora, què li passa amb En R.m., que a penes el saluda?

— És un ximple i un tonto presumit!

— Ell? Un xicot tan simpàtic, tan elegant, tan desinteressat, tan esplèndid...

— Sí, però, miri, a mi hi han coses que no m'agraden, sap? Són homes que se'n van de la llengua i després comprometen...

— Què ha dit?

— Ximpleries. Encara no hem dormit plegats dotze vegades i ja li ha mancat temps per anar contant per allí que jo sóc la seva querida!

L'HORTOLÀ DE SANT BOI

Aquest número ha passat per la prèvia censura militar

El consentiment

PROU que ho sabia la encisadora Ernestina, que En Jaumet no es casaria amb ella. Però En Jaumet li agradava, era jove, elegant, guanyava bastants diners i sense ésser guapo — cosa que ja no és moda entre homes — tenia un irresistible do de simpatia. Per altra part, la Ernestina, mecanògrafa d'un Banc, havia tingut ja dos desenganys, i els que coneguin el valor exacte d'aquest mot, ja es faran càrrec de que la Ernestina, si hagués arribat a casar-se, no hauria pogut ornar-se amb la simbòlica flor de taronger més que a títol purament decoratiu.

En el cine, al tramvia, a la porta de casa seva, en les llargues i romàntiques passejades per la Diagonal, sota l'ombra dels arbres que es protegia amb una frescor quasi absoluta, la Ernestina havia rebut mantes proves de l'ardent amor que En Jaumet sentia per ella. Tant, que molts cops, la seva voluntat defallia i hauria cedit si un excés d'amor propi — ja no era cosa de parlar de pudor — no l'hagués contingut, decidint-la a calmar, per procediments artificiosos, la set de carícies que l'amant experimentava...

Però una tarda de diumenge que eren a Montcada, després d'un berenar pagesívol, ell l'agafà per la cintura.

— Ernestina! Ernestina meva! No voldràs entregar-te? T'estimo molt! Tinc set de tu! Ernestina!

Davant d'aquella súplica, les cames de la xicota tremolaren, àvides d'obrir-se a la carícia...

I amb una veu càlida, ella acostà els seus llavis a la boca del Jaumet, mormolant:

— Bueno... sí... però consti que és per força...

KAR TRONS

DON JOAN DE TERRASSA

NOVEL·LETA DE MALES COSTUMS BARCELONINES

CAPÍTOL PRIMER

ON ES PARLA DE LA FÀBRICA DE TEIXITS DE DON JOAN I ON ES VEU COM ALS QUARANTA ANYS QUASI NO SABIA ON LA TENIA, COM LA TENIA, NI PERQUÈ LA TENIA.

ERA gros i rabassut com una bota de xarel·lo i tenia uns ulls menuts que s'amagaven, inquietats com dos follets, darrera les gafes de conxa. Qui l'hagués observat amb atenció no hauria trigat gaire en descobrir, sota la folgada bata de treball, la línia matussera, feixuga, de l'antic contramestre de taller, llarg temps continguda per les vint-i-vuit voltes de la faixa blava o vermella. Anava sempre afaitat de fresc, com volent amagar, amb aquella forçada pulcritud, el seu origen plebeu. Tenia quaranta anys i des dels dotze, a quina edat els seus oncles, fills del Poble Nou, l'havien posat d'aprenent en una fàbrica de «La Granota», no havia parat de treballar. Quasi no tenia amics i vivia sol, en una torreta tocant a la via de l'elèctric.

Estava establert des del segon any de la guerra gran i, malgrat les alternatives, havia aconseguit arribar a la post-guerra amb un actiu sanejat i una marxa del negoci bastant satisfactòria. Els començos havien estat enguniosos. Associat amb uns exportadors que el van treure de la fàbrica on estava d'encarregat per establir-lo, el negoci, per manca de capital, s'ofegava. L'horitzó es presentava un xic negre. Però el bloqueig sub-mari, i l'ofensiva alemanya a Soissons, amenaçaven seriament als aliats. L'or que els Estats Units avançava a França, queia damunt de les fàbriques catalanes en un diluvi de comandaments. Ja no s'acceptaven contractes fixant preu. Els agents compradors que volien gèneres, tenien que doblegar-se a les condicions més lleonines: crèdit irrevocable obert en Banca i facturació al preu del dia, sense límit ni garantia del plaç d'entrega. Foren dos anys curulls de beneficis. Es venia tot, es fabricava malament i es facturava a pes d'or. Terrassa devenia un Manchester. Els Bancs, on

aflluïen els capitals inactius guanyats amb la guerra, donaven facilitats insospitades, i un edifici exprofés, ample, ventilat, s'alçava en una de les vies més cèntriques de la població per a rebre la maquinària instal·lada fins llavors en un «vapor vell», on amb prou feines ningú podia bellugar-s'hi...

Després, l'armistici, la baixa de les primeres matèries, l'estancament de les manufactures, l'anul·lació dels contractes, la bancarrota bancària i monetària i les fallides dels especuladors que semblava havien de quedar-se amb tot el producte d'aquell esforç titànic. Però don Joan no perdé l'enteniment ni la serenitat en aquella situació crítica. Des del mes de maig del divuit, preveient el final de les hostilitats, el seu negoci s'havia transformat, per conveniències de tributació al dir d'ell, per salvar els seus interessos que un dia podien estar menaçats en realitat, en una societat anònima de la que quedaven desglosats la seva torre, dues cases de cinc pisos a Barcelona i un dipòsit de seixanta mil duros al Banc d'Espanya.

L'armistici sorprengué l'empresa amb greus compromisos de plaç curt a atendre. La casa hagué de fer suspensió de pagaments, acte que, quan es realitza amb sentit comú representa, al dir d'un gran financier barceloní, el millor dels negocis. Els acreedors, veient-se defraudats, donaren totes les facilitats imaginables. El ratió: «Ha esclatat la pau!» devingut cèlebre en la història comercial moderna, ressonava a tot arreu i calia resignar-se. Ells i els seus socis en sortiren un xic malparats, però, en fi de comptes, com que don Joan comptava com accionistes i sumministradors a gent que havia guanyat sumes fabuloses, no va arruinar a ningú. I quan es signà, davant de notari, el conveni en el que es reduïa al quaranta per cent del seu valor nominal, l'efectiu de les accions sotsrites, i consentien els acreedors en cobrar en tres anys el seixanta per cent dels seus crèdits, don Joan tingué una frase feliç, com per coronar aquell resultat, al cap d'avall satisfactori: «De tot això ja en farem la pau, el dia que torni a haver-hi una altra guerra!»

D'aquells vuit anys d'engúnyies, de mals de cap, de no dormir, de viure en un perpetu patir d'esperit, don Joan n'havia sortit amb cent cinquanta mil duros, unes arrugues prematures i un reuma incipient que contenia amb un regim sever i unes quantes temporades de piperacina, quin tubet tenia sempre al costat del tinter o duïa dintre la butxaca de la bata si estava entre els telers. Perquè don Joan no vivia, ni menjava, ni dormia per altra cosa més que per la fàbrica. L'orgull innat que resideix sempre en tot home d'origen humil que ha arribat al màxim enlairament somniat, despertava en ell noves energies i el mantenien al peu del canó, en lloc de retirar-se, vendre la fàbrica i disfrutar tranquil·lament de la renda que li podia produir, ben invertida, la fortuna

que tantes suors li havia costat. Però, què faria, si no treballava? Fer d'aristòcrata? Prou s'ho coneixia ell, que no servia. Divertir-se? Quan? A la seva edat? Què podia fer? Ell ja recordava

...quan cargolava aquelles massurques...

les seves tardes de diumenge al «Globo», vint anys enrera, quan, vestit amb trajo blau, la gorra a quadres girada de través i el caliquenyo a la boca, cargolava aquelles massurques agafat amb una xinxa del carrer de Sant Joan de Malta o amb una raspa analfabeta. Però ara, on aniria? Quina dona en faria cas? Era massa vell. No, no. Per ell no hi havia altre carinyo que la fàbrica, altres mals de cap que els telers, ni altres engúnyies que la baixa del mohais. En aquest món, quan un neix, ja té el pervindre traçat. Ell havia nescut per treballar i per res més, i ell havia de morir allí, entre una cretona i una angelina. No hi havia altre camí...

— Antonet — digué don Joan al botones, que havia acudit sol·licit al sentir trucar el timbre —. Digueu que em portin el correu. Són tres quarts de set.

Una veu harmoniosa, fresca i sensual es féu sentir al dintell de la porta vidriada.

— És pot passar, don Joan?

— Per què em porta el correu, vostè, Adelaida? On és En Guixé?

— Ha sortit. Han telefonat de câ'n Prat Marcet que hi passés.

— Què volien?

— No ho sé. El senyor Renom ha rebut el recado.

— Doncs, digui al senyor Renom que en lo successiu no es mogui ningú d'aquí sense consultar-me. Aquest assumpte d'En Prat Marcet era jo, qui l'havia de tractar! De tot el què passa en aquesta casa, en tinc la culpa jo, només que jo que deixo fer a tothom el què li dona la gana...

— Bé, no s'enfadi... don Joan... — mormolà l'Adelaida suaument, com si volgués amansit-lo.

Don Joan alçà la vista i contemplà fit a fit a l'Adelaida.

Don Joan senti un perfum suau, delicat...

— Que li sap molt greu que m'enfadi?

— I és clar que me'n sap! Sobretot, que s'enfadi amb els dependents, que són tan bons nois...

I en dir això l'Adelaida somreia mostrant aquelles dentetes blanques, que s'amagaven postureres darrera uns llavis molçuts i sensuals, com fets a posta per a mossegar-los.

— Els troba molt bons, vostè, Adelaida, als meus dependents?

— Molt... En cinc cases que he treballat no n'he vist mai de tan simpàtics...

Don Joan no podia separar la seva mirada del cos gràcil i vincladís de l'Adelaida.

— Agafi el secant...

L'Adelaida, que fins llavors s'havia mantingut a respectuosa distància de don Joan, s'acostà al seu *bureau* de caoba i, inclinant el seu bust ado-

rable quasi damunt d'ell, es disposà a executar la feina que el seu principal li encarregava. Don Joan senti un perfum suau, delicat, que l'envolcallava com un núvol... Una sensació, fins llavors per ell desconeguda, començava a apoderar-se dels seus nervis...

— Que poc correu que hi ha, avui... Escassegen les comandes...

— Ja té raó, ja, don Joan. Cregui que ho sento molt — replicà l'Adelaida.

— Ho sent? Que li interessin molt els meus negocis?

En preguntar això, don Joan, per primer cop en la seva vida, no pensava en els seus negocis. La seva atenció estava concentrada davant l'opulenta visió a dos pams dels seus ulls, de l'escot de la noia un xic pronunciat, com una gabieta de seda on pugnessin per fugir, dos colomets rosats, disposats a deixar-se caçar...

— Ho sento per la fàbrica — continuà dient l'Adelaida — i ho sento doble perquè, havent-hi poc correu, a penes he pogut estar dos minuts en la seva agradable companyia. Bona nit!

I amb un desenfado que deia molt poc en pro de l'austeritat que don Joan posava en totes les seves coses, la gentil i atrevida mecanògrafa sortí de la Gerència amb un revolt de faldilles marejador, mentre don Joan es deia brandant la testa resignadament, com els bous quan tornen de pasturar:

— I pensar que a aquest *Patufet* ja se me 'l deu haver esmorzat mitja oficina!

MARCEL TERRA

(Seguirà)

Els exigents

CADA cop que la senyora Tomasetta entrava a la cuina es trobava amb el mateix espectacle indignant. La Llúcia, la seva minyona, estava invariablement amb un home. Jove o vell, gras o prim, alt o baix, la Llúcia festejava amb un mascle un mascle que no era mai el mateix.

— Llúcia, que fas col·lecció de nuvis? — feia sarcàsticament la mestressa.

La noia baixava els ulls, no desplejava els llavis i l'home, sense dir un mot, donava mitja volta i se n'anava cap al carrer.

Quan això s'hagué repetit una vintena de cops, la senyora Tomasetta va perdre els estreps.

— Escolta, Llúcia — digué severament —, em vols explicar per què cada dia et trobo amb un home diferent?

— Ja veurà, senyoreta — respongué la noia amb tota naturalitat —. És que tots troben que el menjar d'aquesta casa és massa pobre, comprén?

ARK HETA

Contes d'una ingènua

✧ Baix... baixet... ✧

QUI DELS DOS?

SOLA i còmodament instal·lada en un departament de primera, sense ningú que em molestés amb les inevitables converses de viatge, anava glosant mentalment les Galants Aventures del Comte Arnau que estic enllestint i que seran una reivindicació amorosa d'aquest cavalleresc personatge, el més ferm de la nostra literatura medieval i el més idiotament tractat pels nostres literats de sagristia i de rebost.

En arribar a Terrassa, la meua dolça solitud va ésser torbada per l'aparició en el departament de dos individus que vaig rebre amb aquella clàssica hostilitat amb que són saludats sempre els intrusos que, somrients, aboquen el cap per la portella en cerca d'un recó amable on passar les avorrides hores del viatge.

Ni vaig alçar la vista. Una cama encavalcada damunt de l'altra, em vaig abandonar indolentment contra el raspallier del seient, deixant vagar la vista i el pensament en una abstracció absoluta. Els dos viatgers no es coneixien. S'assentaren davant meu, silenciosos, i de tard en tard les nostres mirades es topaven esquives i cercaven excusa en qualsevol detall per a perdre's i tornar-se a trobar d'esquillentes, finit el seu viatge d'exploració al voltant del departament.

Els meus companys de viatge eren dos atletes de pagesia força interessants. Frisant ambdós els trenta anys, se'ls endevinava en la plenitud de la vida i amb una plèthora d'energies sota l'amplada del tòrax, capaç per a accontentar la femella més exigenta.

Colrats pel sol, enfortits per la seva lluita amb ia terra revessa, acusaven la virior dels hereus vilatans, enriquits amb el producte de les seves hisendes, però poc habituats a la vida de relació que sap convertir els homes en maniquís hipòcrites i a les dones en estufes volants amb olor de santedat pels desfores, però amb la capella sempre oberta per a donar entrada al devot que sapiga alçar davant d'elles el fervor de les seves oracions.

Poc a poc els dos pagesos s'anaven familiaritzant en el departament, i, com era lògic, fatal i inevitable, els seus ullarros s'anaven a clavar en el bronzejat sedós de les meves pantorrilles, desvergonyidament descobertes fins ben a prop del genoll.

Jo no sé què deuen tenir les meves cames, però em penso que hi deu portar mirallets i els homes

s'hi maregen anant-hi a caure de cap com les aloses^s al reclam.

Segura del meu do d'atracció, jo m'hi diverteixo molt, entregant-me a exhibicions torturadores i fent-los-hi ballar el cervell com una baldufa.

No seia un quart que viatjàvem, i ja els meus companys havien pogut enterar-se del color de les meves lligacames i de l'altura justa de les mitges amb tot i que m'arribaven fins ben prop de mitja cuixa.

I com patien aquell parell de torres de muscles! Se'ls veia neguitosos, enjemellats, botent-los-hi per dins de les venes la sang encesa pel desig i desbordant-se amunt i avall de les artèries com riuades impetuoses al saltar de la resclosa.

De sobte el tren entrà en una foradada, i el departament fou engolit en la negror més absoluta. Dos o tres petons esclataren sorollosos, golafres, i una petita remor de lluita s'inicià en les tenebres. Un minut més i la llum del sol tornà a il·luminar-nos.

Els dos pagesos, sentats davant meu, em miraven esverats. Jo, parapetada en el recó del meu seient, les faldilles fins a cintura, que vaig abaixar amb rapidesa, un xic escabellada, presa encara per una excitació terrible, me'ls mirava, ara a l'un, ara a l'altre, disposada a clavar-los-hi les urpes. Ells dos s'acusaven mútuament amb ullades rabioses.

La propera estació era la meua, i en arribar-hi vaig saltar del tren deixant els dos hereus que aclarissin el misteri d'un minut de foradada.

Jo encara ric mirant-me els xuclets del dors de la mà que m'hi quedaren marcats al simular-hi els petons!...

Laura Brunet

RESPOSTES BREUS

A. R. T. Vol que li siga franca? Doncs, no ho veig gens clar. — Lluís C. Lladre! M'ha fet posar malament, cregui. — Aneta. El seu promès mereix un premi. Ha batut tots els records de l'art de vorejar sense estimar-se. Faci-n'hi un de part meua. — A. M. El «Talismán»? Corren mals vents, fill meu. Ja sortirà un dia o altre. — M. P. De més grosses me n'he vistes, i mai m'he espantat. La foto és molt artística.

Els negocis de la senyora Pona

La senyora Pona té una botigueta al carrer de Mallorca, als voltants del Ninot, on es guanya regularment la vidota. Ven de tot: carn, peix, ous, verdures, llet, ventalls i teies, i ja fa més de vint anys que té muntat el negoci.

Encara que ha pogut arreplegar bastants calefets i ja talla el cupó des de fa molts anys, ella s'obstina en queixar-se sempre, en dir que el negoci va malament, que cada dia és més difícil guanyar-se la vida, que la contribució s'ha doblat, que li han triplicat el lloguer i que treballa perdent quartos...

— Sí, sí... vostè sempre es queixa — li deia l'altre dia la senyora Filomena, la llevadora — però deu tenir un bon bossot...

— Un bon bossot? Ai, no em faci riure! Si sapigués les què passem... Cregui que no havia vist mai una temporada tan dolenta com aquesta... A cada moment, muntés, quan tens la sort d'haver comprat qualsevol cosa, i puja un xic de preu, de seguida et posen la tassa, i, en canvi, quan t'equivoques i disminueix el preu, tens de tocar-ne les conseqüències... Miri, l'altre dia, el meu marit m'ho deia: — Sempre passa igual: quan els ous puguen, la llet baixa...

A. RAMBA

— Li adverteixo, senyoreta, que lo què jo demanava era una minyona...

— No hi fa res: també m'agrada tenir-ne.

Certament, certament...

L'Enriqueta, la filla gran del Pugés, viu en una magnífica torre de Sant Gervasi, on no li manca res de tot lo què pugui desitjar una noia burgesa.

Això vol dir que tenen llotja de propietat al Liceu, dos autos, que el papà no troba mai excessives les factures de la modista, del sabater ni de la perfumeria, que ja és demostrar una bondat a tota prova; que tenen piano, pianola, gramofon i aparell de radio i que la xicota gaudeix d'una llibertat compatible, naturalment, amb les lleis de la societat moderna.

Mes l'Enriqueta, que té l'esperit massa viu i un temperament excessivament aventurer, no es mostra satisfeta. Frequentment es queixa, diu que no li permeten distreure's, que la tenen lligada, i que està avorrida de l'existència que porta...

L'Andreuet, que frequenta molt la mansió dels Pugés, se'n riu de la xicota.

— No s'ho prengui així, Andreu — li deia l'altre dia la noia —. Si vostè estés a dintre meu no riuria, no...

I el xicot, que és dels que sempre està al tanto, va respondre, intencionadament com un dibuix parisienc:

— Certament que no riuria, certament...

KAR LETHS.

El capvespre de l'amor

VAIG trobar-la pel carrer de Petritxol, que se n'anava a berenar.

— On va, Paquita? Caram! Sembla que no vulgui conèixer a ningú!

— Ai, ai! Perdoni! No l'havia pas vist!

— És clar! Com que va tan distreta! Des de que és casada es veu que només pensa amb el maridet! Ja en són de feliços, ja, vostès dos!

— Ai! No ho sé!

— Què vol dir? No n'està bojament enamorada, vostè, del Miquel?

— Ja ho crec! Però...

— No hi han *peros* ni peres que valguin! Vos'è l'estima molt, i fa bé d'estimar-lo, perquè s'ho mereix. Ell també l'estima molt, a vostè...

— D'això és del què dubto!

— Què diu, ara? No pot ésser! Què? Què li ha passat? Renyines de casadets? Ba! La reconciliació vindrà de seguida...

— No ho sé, no ho sé... Aquest matí m'ha dit una cosa que m'ha fet reflexionar molt!

— Què li ha dit?

— «Conxita, quan més et miro, més veig que t'assembles a ta mare...»

VON BENT

- No em recorda, senyoreta?
- Si vol que li digui la veritat... no sé... una té tantes relacions...
- Si, dona, abans d'ahir vàrem sopar junts!

— La primera nit en aquest iatch, devia ser una cosa deliciosa.
— Si vols que et digui la veritat, no hi vaig trobar cap diferència amb les altres.

D'això plora la criatura!

ENAMORAT com pocs, va emmullerar-se En Manel, el mossò de la fàbrica del senyor Campà, perquè, segons ell creia, la Conxita era un àngel de bondat i d'amor. Però ja se sap que els matrimonis són una cosa que quasi sempre resulta molt diferent del què un es pensa, i quan no surt un inconvenient, en surt un altre.

Per En Manel, l'inconvenient va sorgir en forma de sogra. Però quina sogra, fillets de Déu! Allò no era una sogra! Era un lleó amb faldilles que rondinava matí, tarda i vespre, que insultava al seu gendre, que deia a la seva filla que havia estat una ximp'le de casar-se amb aquell home i que, en un mot, tenia transformada la llar d'En

Manel, que hauria pogut ésser una llar molt pacífica, en una sucursal de Leningrad quan els bolxevics tenen ganes de gresca.

Encara, el pitjor de tot, no era això, perquè al cap d'avall, una sogra s'expulsa de casa, es fa seqüestrar, se li dona la bola o se li compra un morrió i una xapa. Però era el cas que influenciada pel caràcter pèssim de sa mare, la Conxita s'havia tornat insuportable.

El pobre Manel, davant de tan poc somrienta perspectiva, es donava als dimonis i maleïa a la vella, cinquanta cops al dia.

— Però, home — li digué un dia la Conxita —. Sempre estàs contra la mamà! No siguis d'aquesta manera! Al cap i a la fi, si no fos per ella, jo no seria al món!

I En Manel, que ja començava a estar-ne fins al cap d'amunt de la mare i de la filla, respongué:

— D'això em queixo, vatuanell, d'això em queixo!

R. E. TALLET

• • •

La recomanació inútil

EN Carbó se n'anava de viatge a veure si treia gèneres de la fàbrica, on feia massa temps que havia superproducció. Ja li sabia greu, ja, deixar a la seva amigueta sola. Tant que se l'estimava! Però no hi havia més! Els negocis són els negocis...

— Sobretot, petita, no m'enganyis, eh? — mormolà en el moment de despedir-se.

— No, tontet... No tinguis por — respongué la noia amb la més gran senzillesa —. Només sento ganes d'enganyar-te quan et veig aquí...

K. PARRÓ

AL VOLTANT DEL BRASER

ALERTA, MINYONS!

En aquesta Secció hi publicarem tots els **CONTES** que se'ns envien propis d'ésser contats a les velles mares: un de quinze anys per menut i que signifiquin d'ésser coneguts pels hardidres lectors de **LA VUIES**. D'aquests contes en premiarem un cada número amb la respectable quantitat de «dos pesets», cobrables en la nostra Administració, o per giro postal als que visquin fora de Barcelona. Alerta, doncs, i aprofit ràpid!

T. S. F.

Això de la radiotelefonía és ja una passa contra la que caldrà pendre mides, com fa sis anys amb la grip.

Avui, el que no és «radiescolta» té d'amagar-se'n com si tingués alguna malaltia lletja. En gasten els pobres, els rics, els vells, els joves i els que no tenen edat definida.

L'altre dia, en una reunió mig aristòcrata, un amic nostre, causat de sentir parlar d'altaveus, de sintonitzacions, de radioemissions i de no sé quants romansos, confessà:

— Doncs, mirin, jo, no sé què dir-los-hi, però no m'interessa. I no es pensin, que a casa hi ha una magnífica instal·lació. Ja els explicaré com va anar. Un amic meu que fa negoci amb aquest aparell, el dia del meu sant m'envià dos operaris de bon matí, i m'instal·là un aparell de cinc bombetes, un magnífic altaveu, una antena al terrat, que sembla feta a propòsit per posar-hi la roba a assecar, en fi, tot el què es pugui demanar. No he utilitzat l'aparell ni una sola vegada.

— Què diu ara? — digué un contertuli.
— El que sent!
— I no se'n dóna vergonya — interrompí una nena bé —, vostè que és jove montat a la moderna, de no utilitzar mai la seva antena?

BAR QUETA

Els trucs de la Borsa

No direm els noms, perquè no ens agrada donar disgustos, però explicarem els fets, que tenen bastanta gràcia. Veu's-els aquí:
Cert banquer que ha guanyat molts diners venent

mates, havia inventat un excel·lent mitjà de propaganda pels seus negocis. Oferia una comissió força liberal a totes les dones galants que li portessin clients. Així, molts *queridos* van arruinar-se portant les seves economies cap a Borsa on contractaven, per mediació de l'esmentat banquer, enormes «posicions» en moneda alemanya.

Per aquest procediment va arruinar-se un antic exportador de llanes a qui la seva amiga oficial va convèncer de què els negocis del banquer de referència eren els millors.

Quan el xicot es va haver quedat sense un cèntim, va anar a veure a la xicoteta i li explicà tota la catàstrofe.

— Ho he perdut tot. No tinc un cèntim... Si almenys aquest banquer em donés una col·locació a casa seva...

— I ara! — va respondre la noia —. Com vols que ho faci? No veus que lo que ell necessita són dependents molt intel·ligents?

B. ORRANGO

Un traspàs

AQUELL matí, quan jo vaig obrir *La Vanguardia*, per cercar a la secció d'anuncis, si hi havia algun pis per llogar, la meua vista fou atreta de seguida per les següents ratlles:

«Es traspassa un pis cèntric i econòmic. Condicions raonables. Carrer de Espolsasachs, 245, 3.ª, 1.ª.»

Vaig saltar dintre el primer auto que vaig trobar i em vaig dirigir cap a l'esmentat carrer. Una xicoteta d'uns vint-i-dos anys em va venir a obrir.

— Ah — digué de seguida —, vostè ve pel pis, eh? Passi, passi...

Al menjador em va rebre un senyor d'uns quaranta anys.

— Miri — em digué —, el pis té cinc habitacions, menjador, galeria coberta, water i dos quartos de mals endressos... Val cinquanta tres duros al mes, pagament per semestres avençats i tres mesos de dipòsit...

— Això és una ganga...

— Evidentment. Ara, que, naturalment, jo...

— Sí — vaig interrompre —. Ja comprenc. Hi han mobles, que jo tindré de comprar; no és això? Si no valen molt...

— Sis mil pessetes. Però, això no és tot. Jo tinc una amigueta...

— Ah!

— Una amigueta que és la que vostè ha vist quan ha entrat. No té ningú més que jo, pobreta... Jo me'n vaig a Amèrica a liquidar una herència... En tinc per dos o tres anys... Ja es farà càrrec que jo no puc abandonar-la ni cedir el pis a qui no es faci càrrec...

— Ja! Així, es tracta d'un traspàs de pis i de *querida*?

— Exactament. Li advertixo que és modesta. Amb mil pessetes al mes s'accontentarà...

— Escolti; i si vostè torna demà d'Amèrica?

— Ah! — respongué l'home —. Que té por de que li torni a pendre? Per això no es preocupi! Té tan mal caràcter que si així fos, vostè encara em donaria les gràcies!

BAL DUFÀ

•••

Una dona raonable

AIXÍ com quan algú diu una ximpleria, el que la recull la penja sempre a En Pich, aquesta història hi ha que penjar-la a un matrimoni jueu, perquè així té més gràcia.

Ella — diem-li Raquel — té vint-i-cinc anys i és casada amb l'Isaac. Fa sis mesos que va en camí de donar-li l'alegria d'un fill, i, com és natural, degut al estat avençat en què es troba, les relacions íntimes estan sospeses.

Però la Raquel, que coneix el temperament del seu marit, el erida un vespre i li dona un duro, dient-li:

— Ja comprenc que tu no pots passar-te sense certs esplais. Aquí tens un duro. Gasta-te'l ben gastat, que jo ja et dono permís...

Quan l'Isaac surt de casa per gaudir de la llibertat que la Raquel li ha concedit, la Rebeca, que viu al pis de sota i ha sentit la conversa, el crida i, després d'una breu conversa, entren tots dos a casa seva...

Al cap d'una estona, tot satisfet, l'Isaac puja de nou al seu pis i explica a la seva dona tot lo ocorregut.

— Com! — exclama la Raquel —. I t'ha acceptat el duro?

— És clar!

— Ah, la desvergonyida! Jo que no he cobrat mai res al seu marit!

R. E. TALLET

•••

Les classes pasives

EN Julià està empleat a Hisenda fa vint-i-vuit anys. Es jove i es sent amb forces per continuar les seves tasques administratives, encara que si volgués, podria demanar la jubilació i cobrar un retiro bastant boniquet.

Però En Julià és un temperament excessivament treballador i no hi ha qui el convenci. Què faria, ell, si deixés la oficina? Passejar-se? El cansa. Anar al cine? Li fa mal als ulls. Passar la tarda al cafè? Li senten malament totes les begudes i la bescambrilla, el tutti i el pocker l'avorreixen. No, no. Ell seguirà anant a treballar mentre les cames li portin. Per ell, no hi ha altra solució.

El seu germà, que és solter i té un negociet de representacions, li reprotxa sempre la seva obstinació. Ell voldria que En Julià deixés l'oficina i anés a ajudar-lo. Estaria més tranquil i guanyaria més diners. Però el bon buròcrata continua entossudit.

— És inútil — diu sempre la seva dona —. El meu marit morirà a Hisenda, passi el què passi. I cregui que a mi ja m'agradaria que deixés el càrrec... Si trobava una altra feina que li donés lo mateix, li quedaria de benefici el retiro, i cregui que ja ens convenen uns quants duros més, ja... Pensi que tenim cinc criatures...

L'altre dia, el germà d'En Julià va anar-lo a veure altre cop.

— Per què no et decideixes, home? En aquest món, tot és qüestió de sapiguer-se retirar a temps...

— Això sí que el meu marit no ho sabrà fer mai — interrompi la muller d'En Julià.

I amb el dit va designar les cinc criatures que estaven jugant a la galeria...

FI BLADA

•••

CONTE AL PARLAR

CONEIXEM un lampista que és de lo més tranquil i despreocupat que hi ha. Es diu Enric i treballa en una botiga de la Granvia.

L'altre matí, l'encarregat el cridà:

— Enric: saps al «Xalet»?

— El «Xalet»? Prou! Vol dir aquella torre on van a divertir-se els senyors de preu, no?

— Això mateix. Hi saps, de debò?

— Home, com sapiguer-ho, no senyor, perquè crec que val dos duros i servidor, quan hi ha *plan*; s'estima més esperar que sigui fosc i anar darrera la Monumental...

— Doncs, mira, agafes el tramvia del carrer de Muntaner, i dius al conductor que quan sigui al carrer del Porvenir, que t'avisí. Trenques a mà esquerra, és allí mateix.

— Comprès.

— Hi ha una banyera que no va. Em penso que en una hora n'hi ha prou, però tu procura allargar-ho fins a les dotze. Són les deu. Entre que arribes, fas el cigarret i et poses a fer feina, mitja horeta. Una horeta de feina i mitja de fer veure que en fas, les dotze. Els hi carregarem el material i mig jornal, saps?

— Sí, senyor, sí.

I l'Enric agafà la caixa de les eines i se n'anà tan satisfet cap a agafar el tramvia, sense recordar-se ja del carrer del Porvenir ni molt menys.

I quan va pagar el bitllet sense respectar les minyones que pujaven de plaça ni una nena que se n'anava cap a l'Acadèmia de Música amb la solfa sota el braç, l'Enric digué al cobrador:

— Quan serem al Xalet farà el favor de parar?

Dayant d'aquella pregunta intempestiva, el cobrador es girà i es quedà mirant a l'Enric, mentre tot enfurismat, li deia:

— I ara! Per qui m'ha pres?

UN DEL CLOT

Conte premiat del número passat:

El cas d'En Rostoll

LA TRAGÈDIA DEL PIERROT

DISSABTE vaig estrenar la meua disfressa i sincerament tinc de confessar que no vaig tenir èxit. Vaig estar a l'«Edén», on es celebrava el ball del *lunar* i es donava un premi a qui els tingués més ben posats.

La nova empresa, segons ens van dir, està formada per un tal senyor Cabús, *ca busco* divertir a la concurrència i per ara en va sortint bastant bé. Les xicotes, feien bastant goig. Els senyors tzigans ens van obsequiar amb aquells crits i aquelles excentricitats que tan bé els hi escauen i tothom en va sortir d'allò més satisfet menys jo, que no vaig poguer fer cap senyora. Que hi farem! Un altre cop serà.

A la «Buena Sombra» també hi havia xivarrí carnavalesc. Allí, sota la experta mirada del senyor Pier, hi vaig veure lo més escollidet de les tanguistes. Entre elles hi havia la famosa Pepeta la Lleydetana, grassona, simpàtica i amantada com cap n'hi ha. El dia que serem rics, li posarem un pis. La llàstima és que tal vegada farem tard. Paciència!

La setmana que ve aniré a «Novetats», a veure què hi passa. Crec que el Comte de Saint Germain pensa assistir-hi, disfressat de «hombre chico». M'agradarà veure'l..

EL PIERROT OCASIONAL

La Laura Brunet i l'Adrià Gual

L'Adrià Gual, el nostre dilectíssim amic, el Mestre d'entusiasmes de la nostra adolescència, l'artista tot esperit i tot immaterialitat, ens escriu una carta, pulcra com tot lo d'ell, cordial com tots els seus actes, en la què ens diu entre altres coses:

«Consti-li que jo me n'he enterat per la felicitació d'un amic de bona fe. El cas no pot ser més eloqüent. Es per això que li demano aclarixi aquest malentès, fent constar que la poesia *La Xica de Mas Rubí*, no és original meua...»

L'amic Gual queda complagut, i solament havem de fer-li notar que les bellíssimes i encertades imitacions de poetes catalans publicades en el nostre extraordinari — totalment esgotat en les seves dues edicions —, ja déiem que eren degudes a la agilitatíssima ploma de la nostra quasi egrègia col·laboradora senyoreta Laura Brunet.

Tan justes, tan precises devien ésser aquestes imitacions, que el propi Adrià Gual ho confessa amb aquella dolçura i ingenuïtat que el caracteritza: «Consti-li que jo me n'he enterat per la felicitació d'un amic...»

Per molts anys, estimada Laura!

En un periòdic galant parisenc trobem el següent anunci d'una *maison de massage*:

«12 CARMENCITA. — Prix modérés. — RUE Ste. ANNE. Massage nouv. direct. Entresol: 10 a 7 t. l. j., sauf dim.»

12 i preus reduïts? Això és la Pepeta del carrer de Sant Pau que ha muntat sucursal a París!

Rètol que hem llegit en una botiga de Sant Andreu: «Secose la ropa y secalas. Els comentaris? Que els faci En Pich!

De *El Diluvio*:

«Mozo para carro de 30 años se desea. Renoi, quin carro més vell!

De la vida alegre

A l'«Edén Concert» ha debutat la Eugenia Roca, aquella senyora tan simpàtica que surt abillada d'alcaldesa i que si totes les futures concejales fossin com ella, nosaltres voldríem gustosos ésser nomenats regidors.

La «Valbanera», que al principi ens feia *morritos* per una broma que li vàrem gastar fa dues setmanes des de LA TUIES, ja ens ha comprès en l'amnistia. Menys mal. La Isabel de Aragón cada dia més grassa.

E P ?

Segons ens comuniquen, l'empresa de

L'Edén Concert

vol dedicar un ball de disfresses a

LA TUIES

No cal dir que tots hi serem i que mantindrem la nostra senyera ben alta, ben dreta i ben sola.

Ja en parlarem

Al pas que duu, aviat estarà en condicions de regentar una carnisseria al «Ninots».

Va hem vist el «Tam Tam», la nova revista del «Ba ta clan», on el senyor Serrano ha echado el resto, com vulgarment es diu. Els quadres són de molt efecte i les noies que hi surten encara en fan més. Són de bon veure. Si, a més, fossin de bon tocar...

Pel «Polis» no hi ha gairebé res de nou. Les germanetes Pili Deodima, que ens tenen el cor robat; la Maria Vidal, que cada dia fa més progressos i la revista «Babel» que la direcció artística va reforçant amb quadres nous.

I al «Pompeya» un devassall de rumbes, amb una quantitat exorbitant de glàndules mamàries que fan assemblar aquell escenari a una agència per a col·locar dides, entreté als morenos de les primeres files que passen l'estona cridant com si fossin al mercat de peix de la Boqueria...

EL NOCTÀMBUL INDISCRET

DISSABTE passat vàrem quedar-nos a jugar al xapó i se'ns va escapar l'estrena de «Hagan juegol» al «Goya». Però com que som conscients i meditados aquesta setmana, que ens vaga, dedicarem unes ratlles a la comèdia d'En Savoir, que curiosament ha traduït el senyor Martínez Sierra.

Abans de tot devem fer-los «vinent que a nosaltres no ens interessava gaire el tema de l'obra. Ni quan Barcelona s'assemblava a Budapest, perquè a cada cantonada hi havia *hun-garito*, caiguérem mai en la temptació de tastar les emocions del cinc negre, de les *linies* i dels *cavers*. A nosaltres, fora la familiar bescaibrilla i les dames, que sempre hem procurat fossin també lo més familiars possible, no ens ha temptat mai l'etzar.

La comèdia d'En Savoir està ben plantejada, desenrotllada amb traça i resolta de mà mestra, i no ha perdut

TEATRE DE NOVETATS

GRANS BALLS
DE DISFRESSES
AURIGEMMA-CAÑADÓ

Els millors balls que se celebren a Barcelona. L'única nota de bon gust que es conserva per celebrar el Carnestoltes.

DISSABTE QUE VE, DIA 14
Grandiós Ball Rosa

Dijous gras:
CERTAMEN INFANTIL DE TRAJOS

res en passar de la escena parisenca al teatre del carrer de Ponent. Tal volta l'argument estigui un xic desplaçat en relació a les nostres costums, puix cal remarcar que estem molt lluny de França i cada dia allarguem la distància.

Després d'haver parlat de «Hagan juegol» anem a dir-ne quelcom de la darrera producció estrenada al «Poliorama». Es diu «La otra honra» i, tractant-se d'En Benavente, era cosa de creure's que qui sap a què es referiria. Però no es por ahí, que va dir Cleopatra a En Marc Antoni un dia que va errar el tret. «La otra honra» es una cosa que està força bé i que no ha de escandalitzar per res a la morigerada gent que forma la principal clientela del teatre de la Rambla dels Estudis.

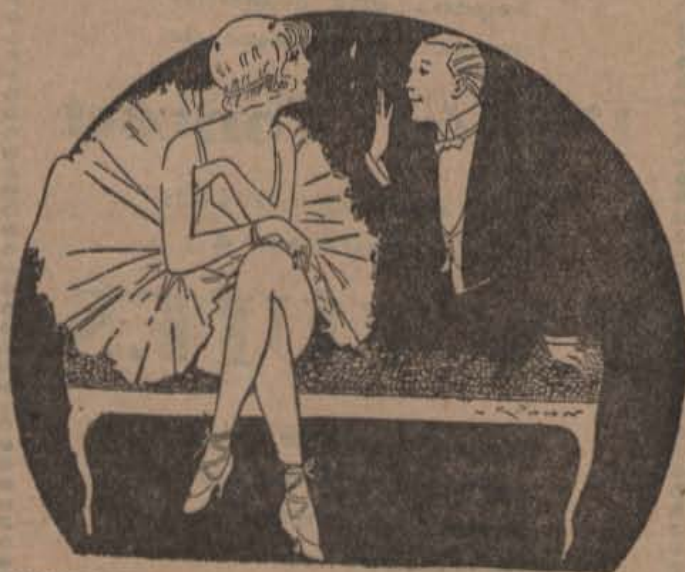
Per fi es va estrenar al Tivoli «Dios salve al Rey», musicada per En Luna i quina acció es desenrotlla en un país tan encisador com imaginari. En Vendrell està senzillament colosal. Quina gola, senyors, quina gola!

La *Goyita*, la nostra *Goyita*, aquella cupletista entenmentada que viu en xalet propi i té compte corrent en dos o tres Bancs, està a «Eldorado» d'estrella. Ella i una companyia de ballets russos que es diu Eltzoff aguanten el programa atraient del coliseu de les varietés barcelonines.

EL NEBOT TAFANER

CORREU SECRET

Van Da Rott. Serà publicat. — *Kar Tellet*. Es Mansoi. — *Fi Blada*. Ditxosos els ulls que el tornen a llegir! Anirà tot lo que ens envia. — *Bit Lleia*. Vostè és un trunfo. — *K. Parró*. Aquesta vegada no l'ha encertada. Que li farem! Un altre dia serà. — *B. O. Rango*. Sortirà després d'haver modificat un xic el final. — *Ll. Imac*. Veurem d'aprofitar-ho. — *Sòmines*. Magnífic, senyor Sòmines. Serà insertat amb tots els ets i uts. — *Bar Raqueta*. Es més innocent que un fondo de *La Vanguardia*. — *Recolons i Cia*. Els dels temps de l'Espartero. — *Niteta*. Ja sap on té casa seva. — *A. Rambaire*. Va al número. — *Abel*. La Chelito el contava de petiteta a les seves amigues de col·legi. — *K. Britet*. Serà publicat. — *Ark. Heta*. L'estem preparant i serà una cosa sensacional. — *Van Da Rott*. Vostè ho és de noms i de fets. Veurem de fer-lo entrar. — *Mach Arrons Co*. No ens interessa. — *B. Alduja*. Ja s'ha publicat.

INGENUITAT

— Es un hotel magnífic. Veuràs com t'agradarà Serveixen sopars magnífics.
— Bé, sí, però... i els matalassos són ben tous?

MAISON MEUBLÉE | Mont d'Or Meublée

(VERDURA)

Carrer de Berhard, 27
Assensor

(VERDURA)

Porta de Santa Madrona, 6
al costat del Teatre Circol Barcelonés

GRAN CONFORT - SALETES DE BANY - Telefon privat

Calefacció central a les dues cases Habitacions a 5 pessetes

"LA MASCOTA"

PRIMERA Y UNICA CASA

EN GOMAS HIGIENICAS

ES LA MEJOR SURTIDA

MATA LADILLAS EN POLVO. PTAS. 0750 Casa

I. SAN RAMÓN. 1.
BARCELONA

Posada SAN ANTONIO

COMTE DEL
ASALTO, 69

HABITACIONES REPIRADAS, HIGIENICAS I ESPALORAS
QUARTOS DE BANY - VRES ENVRADES RESERVADAS DES DE
1 A 10 PESSETES

**PERFUMERIA
ASTRA**

Venda a granel, a litres i a peu
- Un tres cents per cent d'eco-
nomia. Especialitat en mitjans
de seda. - 73, COMTE DEL ASALTO, 73

MARCA REGISTRADA

No vai a dormir...!
Passen per LA MUNDIAL abans d'entrar al bany i adquiriu un salvavidas per a no anar a fons. Lavajes per a després del bany. Cassa de curació pais que ensopeguen. Polvos per matar les cabres de dotze potes.

CABRES!

Si en teniu i voleu que fugin esverades comsi veïessin el Llop, compreu la Loción Ladill que la trobareu per **DOS PESSETES** al

Carrer de l'Unió, n.º 5. Farmàcia

EL CANTÀBRICO

OSTRAS Y MARISCOS
- FILLS DE C. BADIA -

CALLE SANTA ANA-11-13
TELEFONO A-4222

SARNA (RONYA)

Es cura en deu minuts amb el **SULFURETO CABALLERO**
Comte de l'Assalt, 86 i centres d'especifics. **BARCELONA**

PURGACIONES

uretritis y toda clase de flujos de las vías genito-uritarias, así del hombre como de la mujer, se curan pronto y bien con las tan conocidas

Grajeas Rusas Rovisoff

cuyos resultados se notan a las primeras tomas.
Casa Sagalá, Rambla las Flores, 14-Barcelona

S'ha posat a la venda

el quart fascicle de

EL TALISMÁN DEL AMOR

Cap més obra ha assolit un èxit tan gran i espontani com la formosíssima creació de la notable escriptora

LAURA BRUNET

En el quart fascicle d'aquesta obra, s'estudia magistralment el suggestiu tema

LA NOCHE SAGRADA

Una volta coneguda en termes generals la manera de jugar i dominar el cor de la persona amada (fascicle I), s'entra ja en el segon tema en plena matèria de l'estudi psicològic de l'amor posant en mans de tothom les armes ofensives i defensives per vèncer en el més dolç dels combats, i en el tercer i quart es completa la magistra i concepció oferint un seguit d'exemples per a triar-se en els camins de l'amor. Cap obra — absolutament cap — conté un estudi tan meravellós de les intenses emocions cordials com aquest deliciós llibre de la LAURA BRUNET, del qual ningú podrà prescindir per triomfar en les luites amoroses.

— Que portes espasa?
 — No. Per què m'ho preguntes?
 — Oh, per res. M'ho havia semblat!

Volera